

OPILASPERE
AJAKIRI

Kooli elu.

T. T. G. abiturientide pidu-õhtu 28. jaan. 1933.

Palavikuliste ettevalmistuste, suurimate ootuste ja lootustega jõudis viimaks kätte too kauaoodatud abiturientide pidu.

Kavas esimesena oli O. Luts'u „Sootuluke“, mis oli yhtlasi ka õhtu kahvatum, vähem õnnestunud number. Meie intelligentse ja hästikasvatatud publiku „täpsus“ enamuses jäi ilma sellest palast, sest see publik suvatses veel „akadeemilisele veerandile“ manu võtta teisi nimeitud veerandeid.

Pärast 15-minutilist vaheaega järgnesid teised ettekanded, mis kõik, üks ikka rohkem kui teine, vallutasid saalisolijaid.

Laulukooril (abit. koor) tuli korrata J. Strauss'i „Valssi“. Kõige algupärasem ja õnnestunuim oli A. Hurda melodeklamatsioon (E. Enno: Võiks otsast alata). Õige meeleolurikas oli E. Krupi klaverisoolo, mis vältas ligikaudu 15 minutit ja mis kanti ette otse kunstilise osavusega.

Esimest korda laulusoologa esines (igatahes meie laval) H. Hansson. Kuulajaid yllatasid esineja selged, kellukesena-helisevad kõrged toonid.

Võimleminegi oli uudne võimlejate vähese arvu tõttu (ainult kolm), kuid siiski jäi ettekandest tervikuline ja kaunis mulje. Juhatas J. Otsason.

Kavas viimasena oli V. Ratassepa tants „Surma kutse“, mis oli õige huvitav oma traagilise lõpuga.

Vaheaeg ja siis tants. Aega oli jäänud napilt, seepärast järgnes üks tants teisele kiiresti.

Inimesi rohkesti. Tantsupõrandat ei jatkunud vist kyll kõigile, sest jalutusruumis ja saalis istumas oli ikka inimesi.

Puhas sissetulek peost läks abiturientide kassasse kevadise ekskursiooni toetuseks.

Pidu õnnestus kyll täiesti, kuid nii mõnelegi asjaosalisele ja esiryndajale jäi suhu kibe, õige kibe maik.

Spordiring.

Kapteni-palli võistlused pühapäeval 29. I 33. Esimesena mängisid IVa ja IIB viiki 5 : 5. Järgmisena ilmusid mänguväljale Va ja IIA. Mängiti kolm gamet: 5 : 1, 2 : 3 ja 5 : 0, seega Va kasuks 12 : 4. Mänguväljal elevus ja nobedad visked. IIC ja IIIB jõudsid valmis kahe gamega: 3 : 3 ja 3 : 2, seega 6 : 5 IIIC kasuks.

J ä r g — p ü h a p. 5. II 33.

Võistlusväljale ilmus esimesena IVa ja IIB: võitis IIB tagajärjega 17 : 9.

Järgmisena võistlesid Va ja IIIa; võitis Va suure ülekaaluga.

Viimasena mängisid IIIC ja IIIB; võitjaks osutus IIIC.

Võistlusväljal kiire tempo, elu ja kaunikesi kaugeleulatuv kisa.

V õ i s t l u s e k o l m a s p ü h a p ä e v.

12. II 33.

Mängivad IIIB ja IIC. Võidab kergelt IIC kahe gamega 10 : 1 ja 7 : 2 — resultaat: 17 : 3. Mängus palju eksimusi, puuduvad mängijad.

Järgneb päeva põnevaim mäng Va ja IIB vahel. Viienda klassi naiskond on lapitud kokku juhuslikult kohalviibijaist, ainult osa on naiskonna liikmeist mänguväljal. IIB aga näitas seegi kord ebaõiglast ja, tahaksin öelda, koguni toorest mängu. Juba varem tuli kaebusi vahekohtunikele selle klassi ebaõige mängu suhtes, kuid seekord näitasid nad tolle „parima“. Võitjaks oli IIB 17 : 9.

T. T. G. ja E. N. K. S. T. G. võrkpall 4. II 33.

T. T. G. naiskonnale õnnetuim võistlus paari aasta vältel. Võitis E. N. K. S. T. G. Tagajärjed: 15 : 9 ja 15 : 12.

Enesekasvatusing.

Laupäeval, 4. veebr. oli T. T. G. Enesekasvatuse ringi ja H. T. G. Kasvatuse ringi korraldusel liikmete-õhtu. Õhtu avas H. T. G. Kasvatuse ringi juhataja L. Rosse. Järgnes referaat hr. Kase'lt, mis andis küllaldaselt ainet vaidluseks. Õhtu mitmekesistasid veel viiuli-, klaveri- ja laulusoolo, samuti deklamatsioon. Kava lõppedes algas seltskondlik osa.

Realteadustering.

17. II 33 algasid Realteadusteringi korraldusel foto-kursused. Osavõtjaid oli ilmunud 12. Esimesel tunnil tutvustas kursuse juhataja hr. F. Laarens koosolijaid foto-aparaadi ehituse ja vastavate tabelitega.

Kirjandusing.

T. T. G. Kirjanduse ringi ja T. P. G. Humanitaaringi esperanto Ce-metoodiline kursus töötab täie hooga hr. A. Tunón'i juhatusel T. T. G. ruumes.

Tunnid on leidnud elavat poolehoidu.

IVa klassi teeõhtu 11. II 33.

Laupäeva õhtuks kogunesid IVa klassi õpilased kooli, et veeta üheskoos lõbusalt õhtu.

Ettekanded (näidend, laulu-, klaverisoolo jne.) õnnestusid hästi. Jäi vaid mälestusse kaunis ja meeleolurikas õhtu argipäevaste igavate koolipäevade ritta.

TARTU TÜTARLASTE GÜMNAASIUMI ÕPILAS- PERE HÄALEKANDJA

Nr. 9.

23. veebruaril 1933.

V aastakäik.

Väljaandja: Tartu tütarlaste gümnaasium. Pea- ja vastutav toimetaja: Aug. Raud; abi: E. Jaska. Tegev toimetaja: A. Hurt. Toimetuse liikmed: L. Juksaar, E. Kippasto, T. Linde, H. Puusepp, L. Raba. Talituse juhataja: V. Käppa. — Kaastööd võtavad vastu toimetuse liikmed igal ajal. — „T. T. G.“ ilmub iga kuu 1. ja 15. päeval, välja arvatud õppetöö vaheajad. Tellimishind: aastatellijaile 20 senti number, üksiknumbritel tellijaile à 25 senti.

Vabadusepäevaks.

Viisteistkümmend aastat on möödunud, kui rajati Eesti Vabariik — eestlaste ootuste ja lootuste ammune unistus. Kas sel või teisel kujul pidi eestlaste iseolemise mõte täiduma. Seda sugereeris eestlase visas loomus ta enda terve instinkt juba aastasadade eest. Välgahtama lõi iseolemismõte neil perioodidel, kui puhus üle rahva vabamaid tuuli, mis lõõtsusid lõkendama tuha all peituvad elutule-sõed. Sääraste elutule kumendustel kinnitati oma iseolemise saabumise usku pärast teo-

Riigivanem Konstantin Päts (1. novembrist 1932). Varemini olnud Riigivanemaks: VI Vabariigi valitsuses: 25. I 1921 — 21. XI 1922; VIII Vabariigi valitsuses: 2. VIII 1923 — 26. III 1924; XVII Vabariigi valitsuses: 12. II 1931 — 19. II 1932. Eesti Päästekomitee esimees Eesti Vabariigi väljakuulutamisel 24. veebruaril 1918. a.

orjusest vabanemist, esimese Vene roosilise revolutsiooni päevil 1905. a. ümber ja muilgi korral, kuni lõppeks pärast Vene punast revolutsiooni 1917. a., mil oli muutunud hapraks kogu vana maailmakord ja mil näisid olevat määratud lammutamisele vanad traditsioonid, saabus see, mis saabuma pidi, — saabus Eesti iseseisvus pärast vaevarikast võitlust ja vererohket heitlust.

Praegune õpiv noorpere on võrsunud juba lõkendava elutule hellitleval paistel ja paitaval soojusel. Seepärast on näha vähe neid murelikke enesesetõmbunud rauga näoga noori, kes kõndisid varemil ajal ringi, rinna sisemuses peidul varjatud tuksed, peas sõjaplaanid armutule kättemaksule, elukavatsustes vääramatu tahe läbi suruda kõige kiuste enda isik avaramasse iseolemise võitluse-areenile. Praegune noorsugu on elurõõmus, muretu, koguni ülemeelik, nii et mõnikord vanematel

Hugo Kukke, praegune Eesti Vabariigi haridus-sotsiaalmi-
nister (1. novembrist 1932).

Sünd. 1. III 1898 Märeta metsavahitalus Pala v. Tartumaal. Lõpetas Tartu Aleksandri gümna. 1917 ja Tartu ülikooli õigusteaduskonna 1927. Üliõpilasena Tartu Üliõpilaskonna esimees, välisloimekonna juhataja, Balti üliõpilaskondade keskbüroo juhataja ja Rahvusvahelise Üliõpilasliidu delegaat. — Elukutselt ajakirjanik ja advokaat. — IV Riigikogu liige.

eluveteraanidel tõuseb tahe neile teha etteheiteidki. Praegune noorus on lustilik ja elujaatav sellepärast, et nad on kasvanud vabade eestlastena — see on esimene põlv vabu eestlasi. Ainult üksikute lapsepõlve-päevad ulatuvad tagasi surve- ja verevalamiseaastatesse, kuid lapsemeel ei suutnud siis veel tajuda eluraskusi — on ju lapsepõlv ikka puhas ja päikesepaisteline. Seepärast olge õnnelikud, et olete elutulelapsed, rõõmu- ja vabaduselapsed. Õnn teile kaasa!

Ärge aga unustage, et Vaba Eesti on andnud teile palju. Need ohked ja vaevad, mis kostavad teie kõrvu mõnda aastat vanematelt inimestelt maailmamajandusekriisi mõjul, ärgu püretagu teie selgeid meeli. Teie olete praegu veel vabad neist muredest. Aeg tuleb, kus teilgi tuleb astuda võitlusesse elumuredega. Kuid meis on usku, et teie — esimene eesti vaba põlv — saate neist palju kergemini jagu kui meie — vana hirmutatud ja vintsutatud iganenud põlv. Kui on teil selge, mis on teile andnud Vaba Eesti, siis oskate hinnata seda ja suudate ka kaitsta seda — mees mehe rind rinna kõrval. Tarvis on teil vaid kasvada teadvuses, kes teie olete, milliseid väärtusi olete omandanud oma iseseisvalt ühiskonnalt, ja siis olete ka valvel ja valmis kaitsma oma iseolemist viimse hingetõmbeni.

Olgu saatesõnuks teile viieteistkümnendal vabaduspühal need vana vabaeestlase sõnad: „Varja vabadust: see on magusam kui mesi, aga ühtlasi sulavam kui mesi... Otsi neid, kes ei kaeba; aita ise, avatle teisi aitama, ja kui kõlab kord ähvardav ulgumine üle maa, siis tõstke müriinat, mis lõhub pilved ja äratav uinuvad jumalad.“

Kolm luuletist.

Kesk helvete sadu.

Ma seisan kesk helvete sadu,
nii mitmed neist suudlevad mind.
Ma imetlen helvete sadu,
kus paljud ei märkagi mind.

Neist küsivad mõned, miks seisan,
miks suudlema sunnin neid end.
Ma vastan: „Vaid seepärast seisan,
et armas mull' tuiskav te lend.

Mull' armsad te suudlused arad,
kui sulamas huulil mu te:
seal surete, taevased varad,
ja üheks siis muutume me.

Me üheks siis muutume, kallid,
te huulil mul, huuled mu te;
kui juuksed mul härmatand, hallid,
me ikka veel suudleme.“

Ma seisan kesk helvete sadu,
nii mitmed neist suudlevad mind.
Ma imetlen helvete sadu —
kõik helbed kui suudleksid mind.

Helga.

Tahaksin.

Tahaksin luua väikese värsi
ja laulda siis sinule,
kuid minu meeled ei sugugi kärssi,
mu mõtted läind kaugele.

Kaugele . . . Mine sa püüa, kui tahad,
mina neid kätte ei saa.
Tagasi too nad siis mulle, kui tabad,
tasu sa selle eest saad.

Helga.

Dagmarile.

Keset sinikleidi välju,
keset valgeid kaeluseid,
keset musti koolipõlli
kõnnib väike valgepää.

Tütarlaps, kes lapsik, rõõmus,
näib kes ikka muretu.
Tütarlaps, kel päike silmis,
siiski — on ta õnnetu.

„Sina saad vaid aru minust,“
kurdab tihti minule.
„Püüan aru saada Sinust,
anda troosti Sinule.

Püüan naeratlema panna
Sinu päikesilmi ma,
veidigi Sul rõõmu anda.
Dagmar, ära kurvasta!

Sinu silmi eksind päike,
miks tal lasta kaduda?
Ujutada pisarläike
helgil ta — miks lased Sa?

Valgepäine kevadtütar
sinisilmne päiksetar,
kõik maailma lilled võtaks',
ehksin Sind, sõbratar!

Külvaks teele Sulle õisi,
millist pead Sa rändama.
Punuksin neist õnnekõisi,
kõidaksin Sind nendega.

Kui Sull' suudaksin hääd teha,
ehtida Sind lilliga!
Suudan Sulle ainult öelda:
„Dagmar, ära kurvasta!“

12. II 33.

Heljo.

Olime siis mudilased.

Sellal, kui mu kõravad hundasid jooksmisest ja tuulest ja olin nii madal, et põlluhein sasis juukseid, olime Kalluga mängusõbrad. Tema oli poisipõngerjas ja julgem, mina tydruk ja jonnakam.

Nägime yksteist yhel palaval päälelõunal, millal õhk virvendab ja linnud ei lenda. Mängisin sauna kõrval vana leinakase all. Vahel, kui soolane higi kippus silma, käisin ojas silmi loputamas. Kykitasin suurele kivile, uhtusin

yhe käega silmile leiget vett, teise käega hoidsin vintskest kaldapajust kinni — muidu ei julgenud. Nii ma säääl upitasin, ja ega ma näinudki teda enne, kui ta juba sumas ojavees, just kesk oja kõndis, käed laiiali. Seda ma ei tahtnud näidata, et kardan, ja hyppasin ka vette. Kivid olid libedad ja teravad, üle selja jooksis kohe kylm judin.

„Heida siruli ka,“ õpetas.

„Heida enne!“

Tema heitiski siruli oja põhjale ja peksis kätega vett, nii et see plaksus. Minu arvates oli vesi sygav: ei mina pikali heitnud. Sulistasin vaid niisama suure kivi läheduses. Aga ema tuli ja ütles, mis mina sulistavat poisikesega vees, murdis pajult paar vitsaraagu ja lubas naha peale anda. Olid kyll nõrgakesed nood vitsaraod, lehedki kyljes, aga ikka kartsin. Jooksin ruttu sauna taha. Ema läks tagasi vasikaid ajama. Tahtsin siis, et vasikad yle aia hüpaksid, kaugele vilja jookseksid, nii et ema päris ära väsiks neid ajades.

Kallu jooksis seekord läbi viljapõllu ära. Tahtsin näha, kuhu ta lippas, ja ronisin aiale. Jooksis ikka mööda kraaviäärt ja hõiskas. Väljamäe taha ma enam ei näinud. Ema hüüdis: „Kas su riided veel vähe lõhki on, katsu et alla saad!“ Ma emale siis ei öelnud, mis ma säääl vahtisin. Luiskasin, et vaatan, kuidas Piisoja tuulik käib. Öhtul tahtsin uuesti aiale ronida, kuid kihulased lendasid kõrgemal vastu nägu, nii et silmist tuli vett välja. Arvasin, et ega ma enam Kallut näe. Söömagi ei läinud öhtul; ütlesin, et ei taha.

Ent kogu suveks jäi Kallu meile. Sellest päevast alates olid meil yhised jooksumaad.

„Te jooksete hinged seest välja,“ hädaldas ema. Ega ma seda uskunud, et hinge saab seest välja joosta. Kord aga kiikusime Kalluga väikeste nõtkete kaskede otsas. Tema kask oli paenduvam, ja iga hoo aegu krapsas ta käega maast rohtu. Mina seda ei saanud ja syda läks täis. Lasksin kase lahti ja ytlesin: „Pea käib ringi, hing tuleb seest välja.“ Endal hakkas nagu kahju. Mõtlesin, et kyll võib valus olla, kui hing välja tuleb; sihukese suure robinaga tuleb vist; tea, kas enam elamagi jään... Hakkasin nutma. Kallu ronis ka kaselt maha ja ise rääkis õhinal:

„Vaata, säääl kus mets tõuseb kõrgemale, on mägi, säääl on palju kullerkuppe.“

„Aga mis sellest, et säääl on mägi ja palju kullerkuppe,“ osatasin mina ja tõinasin edasi.

„Säääl on yks suur, vaata ikka, nii suur kullerkupp, kui see koppel ja selle sees tore loss.“

Mina hõõrusin kleidiäärega silmi ja tema rääkis edasi: „Lähme kahekesi sinna. Mina olen kuningapoeg, sina kuningatytar.“

„Kes on kuningas?“ nõudsin.

„Õige vana oli kuningas, ära suri. Lossis on palju toredaid ruume, avar ja lahe kõik.“

„Kui kullerkupp on suur, eks tal ole siis ilmatu pikk vars ka. Me ei ulatu...“

„Nii suurel kullerkupul pole kunagi vart,“ seletas Kallu.

Aga loss säääl sees ikka on,“ usutasin veel, aga mu silmad olid juba päris kuivad.

Ehtasime pilbastest maju ja vaatasime vahel sinna kaugemale, kus kõrgem metsatukk... .

Sellal, kui meil olid yhised jooksumaad, oli kõikjal avar, lahe ja tore. Olime siis mudilased.

Kord oli see ojakene lai ja ilmatu sygav, aga nyyd näen vett jõuetult rabelemas yle põhjakivikeste. Kaan vingerdab läbi veekasvude mudasse ja konnad hyppavad, ainult kohati ujudes.

Kord kiskusime õhukesi tohurõngaid kaskede valendavatelt tyvedelt koplis. Nyyd on need kasetyved krobelised ja hallikasmustad kui kuivanud muld. Kui tuul puhub, värisevad sammaltutid tyve lõhedes. Tõugud on koore uuristanud sõredaks, vahel kukuvad maha kõdunemalõõnud raasukesed, mis on nagu mustad hallitanud kärjetükid.

Nyyd ei tea ma, millal see kõik oli — kas alles äsja või ammu. Millal tõmbus see mängumaa koomale, miks jäi kõik nii hoopis teiseks? Imelik, et olin kord mängusõber Kalluga, kes nyyd võõras ja kaugel.

H. P.

Mõningaid mõtteid lavastamisest.

Abiturientide-peo näidendist säilinud muljete tagajärjel on minus tekkinud mõningad mõtted, mis puudutavad lavastust ja mängu ja mida tahaksin siinkohal avaldada.

Kuna meil koolis puuduvad kõik tehnilised lavatarbed, peab enne väga läbi kaaluma, kui valida lavateos. Ei või loota kuigipalju mingi müstilise, salapärase, romantilise näidendi tehnilisse läbiviimisse; olgu näiteks kas või abiturientide-peol lavastatud näidend „Sootuluke“. Milline mulje jääb siis sellest muinasjutulisest salapärasusest, kui põõsa tagant ilmub sootuluke neiuna, ilma et teda ümbritseks mingi salapärane värving, kui puudub soo aur, soo korin, kui puudub absoluutselt igasugune

võimalus, anda edasi tehniliselt teatavat suveöö sumedust. Viimasel ajal on kaunis laialdaselt tarvitusele võetud näidendite hingestamiseks muusika. Lavastades sellist näidendit muusikaga saab kindlasti tasandada valgustus-effektide puudumist, kuna muusika mõjub meeleoluliselt niihästi publikule kui näitlejale. Sellevastu oleks mingi klassilise teose läbiviimine kergem. Ka on mõtetu võtta teoseid, mis nõuavad dekoratsioonide vahetust, kuna igasugune kinniklobimine nõuab palju aega, kuigi „Vane muisest“ saab laenata võrdlemisi häid dekoratsioonid.

Nüüd tahaksin puudutada pisut lavastamist ja mängimist. Lava seadlus, valgustus,

A. KOSESSON.

R a n d.

koosmäng, näitlejate käigud on viimse täpsusega lavastaja käes. Samuti nagu muusikas virtuoos väljendub vaid komponisti poolt loodud vormi piirides, nii ka näitleja alistub lavastaja reegleile. Lavastaja ülesandeks on muidugi kõige enne, kui üldse näidendi kallale asutakse, režii valmis teha, see on lava sisustamine ühes kõigi tehniliste efektidega ja näitlejate loogiliselt läbimõeldud käigud. Näitejuht ei tohi mitte näitlejaid lasta end taga vedada ja siis vaid fakti konstateerida, vaid ta peab kõik juba ette arvestama. Näiteks mõningaid lavastuse vigu. „Sootulukese“ kolmandas aktis tulevad neid ja noormees kodunt paremalt poolt näitelavale ja pärast neid läheb koju tagasi pahemale poole näitelava. Selliseid vigu ei tohiks lavastaja teha. Või sama näidendi teises aktis soovaim kaob ära ühe seinataha ja toasolijad ei tea, kuhu ta on kadunud. Natukese aja pärast aga lahkub neid sellesama käigu kaudu. Milline mõttetus! Kui oli teada, et sääl on uks (neid ei lähe ju läbi seinatagakambrisse), siis oleks juba alul pidanud tekkima arvamus, et soovaim võis lahkuda selle ukse kaudu. Samuti sessamas näidendis neid ja noormees akna taga kokku

saades ei oleks tohtinud aknast sisse vahtida — nägudega peaaegu an face publiku poole. Peetagu meeles, et me ei mängi enam klassilisel ajajärgul, vaid lavastajal on kasustada nelja-, mitte kolmeseinaline näitelava, ja ei tohi mitte karta rahvale selga näidata. Siis vigu valgustuses. Näiteks mõjus väga halvasti too punane elektripirn, mida näidati sootulukesena. Pirn oli ju täielikult näha läbi õhukese kardina. Siis mõjus väga koomilisena see, et isa kustutab toas lambi ära, aga tuba jääb endiselt valgeks.

Lavastaja ei tohi ülearust käiku näitlejaile lubada, nagu seda meie näidendites küllalt ette on tulnud. Üks osaline kõneleb, teised kõnnivad mööda lava ringi, otsides endale kuidagi nagu vägisi tegevust. Palju me siis harilikus elus niiviisi tuba mööda kolame! Ja meie ettekanne peab ju olema võimalikult realistlik. Näitejuht peab juba lugedes n. ö. ära mängima üksinda terve tüki, peab iga võimaluse loogiliselt järele kaaluma, et ükski näitleja teist ei takistaks, sest näitleja võib küll ise loogiliselt õige käigu teha, kuid rikub kogu ansambli koosmängu. Kuid selleks peab ka lava või koht, kus harjutatakse, juba esimesel liikumisproovil nii

sisustatud olema, nagu see esinemiseltgi on. Säälnäiteks, kus laud peab seisma, seisabki tingimata laud, ja kus üksikud toolid peavad seisma, seisku ka üksikud toolid, mitte mõni pikk koridoripink. Samuti peab näitleja teadma teiste esemete asukohta. See on väga tähtis, sest nii saab näitleja kohaneda ruumiga, tema käigud muutuvad täpse kordamisega loomulikuks, iseäranis meil, kus on tegemist õpilaste-asjaar-mastajatega, mitte vilunud näitlejatega, kes tunnevad juba niipalju tehnikat, et suudavad igas situatsioonis kohaneda, ilma et see näiks ebaloomulikuks.

Siis on suur tähtsus grimmil ja riietusel. Esiteks peab mask vastama teatavale tüübile täielikult, ja teiseks ei tohi see muutuda liialduseks, eriti mitte klouniliseks; näiteks kõiksugused külgepandud ninad ja kõrvuni suud. Üldse ärgu antagu koomilistele osadele idiootlikku väljumist. Koomika ei seisa ju totras näos, vaid samuti nagu traagikagi sisemises elamuses. Riietus ja grimm koos annavad õieti tahetava tüübi, ja kohmakad vead siinjuures võivad anda kogu tükile teise ilme. Näiteks mis oli saanud isast „Sootulukeses“! Miks pidi ta paruk ja habe just nii räpased välja nägema (puudusid veel vihalehed habemekarvades)? Sellisena Luts vist küll toda filosoferivat vanameest ei ole mõelnud. Kuid kroonina kujule oli küll ta kaabu. See oli ju moodne pehme inglise kaabu tumeda paelaga. Ei saa tõeliselt kuidagi seletada sellise eseme olemasolu vanal tüsedal maamehel, sellel filosoferival vanamehel, kes näeb pisut rohkem kui tavalised inimesed. Mis puutub riietusse, siis patustati selles viimases näidendis küll kaunis palju loogika vastu. Näiteks noormees tuleb õhtu hilja üle soo vesti väel. Soo on ka suvel, iseäranis öösi väga jahe, ja ei näi kuidagi usutavana, et noormees tuleb üsna pikka maad nii kergesti riidetatuna, kuna tal kodus oli nii lihtne, kuub selga tõmmata. Tütarlapse riietust võis ju nimetada kõige õnnestunumaks ja kordalinumaks. Arvan ainult, et ta oleks pidanud näima rohkem õrnemana, rohkem hapramana. Talutüdrukul riietus — pluus, undruk ja põll — ei anna just edasi õrnust. Lihtne, võimalikult ühevärviline pehmetes toonides kleit oleks mõjunud paremini, sest see näidend jääb ikka muinasjutuks, mitte tõsielule vastavaks. Kuid näitena sellest, kuidas draamast võib riietusega teha komöödia, oli küll Sootuluke. Kui ta säält põõsa tagant esile kerkis oma „kuldsete lokkide“ ja kuldpaelalise hõlstiga, tuli tahtmatult meele „Udumäe kuningas“ ja „Ilumäe piimatüdruk“. See nimi Sootuluke juba ise ütleb oma karakteri. Ta peab omama eneses šarmi, temperamenti, salapärasust, veetlust ja müstikat. Ta peab olema siin ju nii võluv ja võrgutav, et noormees otsekohe järgneb talle hukatusse. Kuid siin oli küll

enem „klantspildi ingel“ või mõni ärakaranud metshaldjas ärkamisaegselt külanäitelavalt. Mine tea, miks kandis ta säärast magedalt-sentimentalselt mõjuvat parukat. On's tuli mahe ja tasane? Sügav brunett või, veel parem, punane oleks pidanud olema ta paruk. Ta riietus oli sinakasvalge ja maitsetult jahedana mõjuv. — Ja on's tuli jahe? Punane või mürkroheline oleks pidanud olema ta riietus. Ka meie oma näitelaval peame püüdma võimalikult lähedale kunstile. Riietus ja grimm on õieti näitleja asi, kuid sääraseid äärmisi rumalaid vigu oleks näitejuht võinud ära hoida, seda oleks saanud näitejuht ära hoida. Muidugi on ju tüki läbiviimisel tähtis näitlejate mäng, kuid meil leidub materjali küllalt, puudub vaid tihti õige käsitlemine.

Ka näitlejal on mängu juures tarvis loogikat ja tähelepanelikkust. Näitleja ei tohi oma osa mitte läbi mängida, vaid ta peab ta läbi elama. Ta peab tõesti tundma, et ta on see isik, keda ta kujutab, ja peab ise seda uskuma, mida mängib, sest ainult läbielatud mäng suudab publikule anda elamuse. Traagika jääb muidu tühjaks paatoseks ja koomika fraasiks. Traagika ei seisa mitte kramplikus õlgade-tõmblemises, kurbades silmades ega nutuses hääles: see on odav efekt, veiderdamine. Traagika on sisemine elamus, hinge vibratsioon, mis sünnib isikus ja väljendub kogu keha kaudu. Sisemine elamus peab olema nii suur, et ta väljendub iseenesest ja ehtsalt. Iga vale võte, iga eksimus võib kutsuda esile muiet. Peab jääma illusioon, et kõik, mis sünnib näitelaval, on tõsi. Publik on juba säärane, et kui ta kord vea leiab, siis teda uuesti viia endisesse meeleollu on peaaegu võimatu. Ka ülemängimine pole ehtne, ja mis pole ehtne, ei kutsu esile elamust. Koomikas on lugu niisamasugune. Koomika peab olema peen, mitte labane. Oli küll kord aeg, kus koomik pidi omama punast parukat ja lollakat nägu, kuid need ajad on nüüd möödas. Kõik temas peab olema koomiline, kuid ta ei tohi iialgi laskuda klouni tasemele.

Kuna näitejuht määrab käigud, siis näitleja määrab liigutused. Samuti nagu käigud nii olgu ka liigutused psühholoogiliselt järele kaalutud. Igal liigutusel peab olemä loogiline ja psühholoogiline põhjus. Iga liigutus on niisama tähtis kui miimika kitsamas mõttes. Liigutused olgu vastavad ka teatavale tüübile; peab olema läbi kaalutud, kas selline isik, keda kujutatakse, ka teeb selliseid liigutusi. Siin peab omama väga palju tähelepanelikkust. Näiteks „Sootulukeses“ oli noormehe liigutustes märgata kohati tüdrukut: mõned tüdrukulikus sammud, ja päämiselt just kätetoetus puudus mehelikkus. Siis näiteks pimedad kõnnak. Ta esimesel etteastel sai mulje, nagu oleks ta purjus. Pimedad ei vea kunagi niiviisi jalgu kaugel järel. Siis selle pimedada kohta tahaksin veel niipalju öelda, et kuna ta

tõelikult pidi olema soovaim, siis oli mõttetus tulla tuppa kobades, kui isa magas: ta polnud ju tõelikult pime sant. Muidu oli aga see kuju terves näidendis kõige paremini mängitud ja oleks vahest teissuguses olukorras andnud väga hää tüübi. Siis on hää mängu juures väga tähtis nõuda, nagu seda teatrikeeles nimetatakse, „toonid kukkumist“. See tähendab — tabada kahekõnes või ka suurema hulga omavahelisel jutlemisel eelmise kõneleja tooni ja mitte pause pidada, kui tekst kandub ühe osalise käest teise kätte. Harilikus elus me tabame juba iseenest tooni, kuid näitelaval, kus ikkagi pole tõsielu, peab seda tähele panema. Siin päheõpitud osade juures kipub see tihti käest minema, nagu viimases näidendis neiu ja noormehe kõneluses.

Üldse tuleb toonile ja häälele anda rohkem hinge, tuleb anda kujule liha ja verd, mitte kobe-sevat pääliskaudsust. Sootuluke, näiteks, kut-sub noormeest küll tooniga, mis sugugi ei sobi. Või kui neid ootes kardab noormehe pä-rast, siis ütleb ta seda sellise häälega, nagu üt-leks ta, „et on nüüd kaks võimalust: kas ta sai soos hukka või ta läks mulle poest kompvেকে tooma“.

Ei taha siin otse selle näidendi juures pike-malt peatuda. Tõin esile ainult mõningaid silmapaistvamaid vigu, sest see näidend on meil veel värskest meeles. Gümnaasiumi lõpetajatel peaks olema ja on võimalik üht teost korrali-kult ette kanda, peame vaid oskama kasustada oma hüvesid.

Maimu.

Neistsinaseist lahkunuist.

XI lend 1930. a. (järg).

V-a ja V-b klass.

Terese (Daisy) Teder — Tähe tänavast, kino „Ideaal“ (praegu „Capitoli“) kõrvalt. Sale, nõtk, tugevasti brünett tütarlaps. graatsilise tantsu-figuuriga, meeldivalt naeratleva „punastunud“ suuga, daamilikkude maneeridega, maitseka rõvastisega. Need tunnused vihjasid kõik sellele, et ta ihaldusobjektiks oli seltskond, tants, kuramaaz (viimane nii, nagu meie — eestlased — seda mõtleme). Ja tõelikult oligi see nii. Sellega ei ole öeldud, et ta oleks olnud halb laps; ei — ta oli väga viisakas, alistuv, sõnakuulelik, heatahtlik, armas, teistega hästi läbisaav, kooli ettevõtetest huvitatud, distsipliini pidav (vähemalt koolis) jne. Tema lemmikaineiks oli käsitöö; teised õppeained jätsid aga soovida. Jaoti oli selle põhjuseks annete nappus, jaoti õppevahendite puudus, jaoti ebasoodsad kodused õppimistingimused, jaoti muidugi ka teatav loidus. — Elu ei hellitlenud teda kooliskäimise ajal, ei hellitle teda kindlasti praegugi, kuid sitkust tal on elust läbi pressimiseks, selles ei ole kahtlust. Arvatavasti teenib ta praegu mõnel vähetasul kohal, kuid on siiski rahul. Alati naeratab ta armsalt, kui tuleb vastu tänaval — meeldivalt ja maitsekalt, noore neiu nõuete järele välimuselt kohendatud.

Margarete Torim — Voldi Tormilt, kuid juured ulatusid Venesse. Pesitses sugulaste hooldamisel nii Tormil kui Tartus Kastani tänava kohvpruunis Kedrade majas tädi juures. Põsil natuke eredat idamaist vene värvi, muidu keskmist kasvu, poolpruunide juustega, vähe ettepoole hoiduva poosiga. Vaikne tundlik iseloom, tagasihoidlik, viisakas, tasasehääleline. Usin süvenema ülesannetesse, vaimuannetelt keskmiste hulgas, õppimi-

se resultaatidelt rahuldav ja hea. Kooliüritusis liige, mitte juht. Ühesõnaga — kukulaps. — Pikemalt võib jutustada Margast ta õde Ira praegusest IV-c klassist, kes on kaunis lähedane koopia vanemast õest.

Rosalie Valde — Tartust Aida tänava raioonist. Pikk valget verd tüdruk, loomult tagasihoidlik, annetelt ja usinuselt vaevu edasijõudev. Talitas rahulikult ja targu T. T. G. sfäärides, ilma et oleks andnud endast head ega halba kõneainet. Praeguse eluseisukorra kohta puuduvad lähemad andmed.

Seega oleks läbi Va klass, asuksime Vb juure.

Tähestikis esikohal asus **Leida Anslang** — kustki maalt. Punerjas keskmist kasvu ja kogu tütarlaps. Iseloomult tasakaalus, sitkust ja jõudu omav, hoolikas õppiija — ühe sõnaga keskrinde tüsedam esindaja.

Alma Blaubrik — vist Tartust. Ka blond, jumelt kahvatuvõitu, kasvult sihvakam, kuid mitte päris kitsas, kehaseisundilt millimeetrit paar-kolm ettepoole hoidev. Elurõõmsuse tundemärkidega, kuid mitte päris rõõm-ega vallatus ise. Sellelaadiliste kampa ta aga hoidis. Jõudumises keskmiste hulka kuuluv, hoolt oleks võinud olla tsipa rohkem. „Seltskonnategelasena“ ei paistnud silma.

Elise Bruus — reaalkooli õpetaja Bruus'i tütar Tartust Tamme väljalt. Lüheljas šataän tüdrukuke, muidu päris armas, kuid veidi hädaldavat joont man. Tervis ka, nagu mäletan, tikkus loksuma, ja mis rõõmu, tormi ja tungi siis ikka võib olla, kui siin-seal haigusetsatsused sees. Mõnes aines ei tahtnud hästi jõududa, kuigi ta ise oli ebaõnnestumise puhul pisut haavunud ja masendatud. Seal-

mas katsus jälle ja sai nõksukese edasi. Eluviisidelt päris korralik ja viisakas, lapselikkus veel täies ulatuses domineeriv.

Aino Grünverk — Tammsalust, kaupmehe tütar. Ruugejuukseline, kitsanäoline ja -kehaline. Kaunis agar ja keskmist viisi kõnevõimeline. Oli aktiivsust klassikaaslaste peres, samuti ringides ja Õpilaspere ettevõtteis. „T. T. G.“ tegev toimetaja enne Aino Hurt'a. Hea joonistaja ja pisitasa ka karikaturist, kuid oma sirgeldustega ta välja ei tahtnud

tulla. „Eesti grammatika alussambad“ I eesti keele klassi uksele on tema maalitud. Mäletan, et nagu oleks ta esinenud ka tookordses võimlejate-grupis alatiselt. Vist klaverdaski innukalt, kuigi „kunstnik“ just ei olnud. Nii sai teda õige mitmele poole, kuigi tal ei olnud põrmugi ettekipsumise joont ega soont. Õppimisedu oli keskmine ja raamatu-anded niisamuti.. Üldse — päris meeldiv laps.

Alter ego.

Keelenurk.

Uusi sõnu.

Vaheajal on loodud või hangitud rida uusi sõnu, milledest siin esitetagu järgmised:

r i m p, omastav „rimba“ — eesriie: „kui rimp langes pärast seda lõppstseeni, kõlasid elavad käteplaksutused; — viimati kerkis rimp ja näidend algas“.

n a u m, omastav „nauma“ — puuvili: „see puu kannab häid naumu; — puud tuntakse naumast“. Senine sõna „puuvili“ on, koosnedes kahest sõnast, kohmakas ja naiivne. Sellega tekib kergesti sama tyve kordumine, mis on stiililiselt halb: „sellest puust sai ta palju puuvilju“; võrreldagu: „sellest puust sai ta palju naumu“. Järelikut ka: „naumamahl, naumakauplus“ (= puuviljamahl, puuviljakauplus).

t a a v, omastav „taavu“ — vanaisa. Sest „vanaisa“ on samuti kahest sõnast koosnevana halb ja kohmakas.

k y y l i k, omastav „kyyliku“ — kodujänes. Sõna „kodujänes“ on eriti naiivne ja kohmakas, sest on ju ka „metskodujänes“. Nyüd aga võib selle uue sõnaga ytelda „metskyylik“.

r i n e, omastav „rineda“ — viljatu: „rine maakohd — rinedad lagendikud (kus midagi ei kasva)“.

n e l g e — mitte-karm, mitte-nõudlik („range“ vastand), saksa „mild“, inglise ja prantsuse „indulgent“: „ta arvustas seda teost väga nelgesti; — ta suhtus sellele eksimusele ysnä nelgesti“.

u l t m a (olevik „uldan“) — häält, häälitust kuuldavalle tooma (saksa „ausstossen“, prantsuse „pousser“, inglise „te utler“): „ta ultis hirmukarje; — ta ei jõudnud karjatustki ulta“.

n o o b u m a — mingi halbuse kui paratamattusega leppima (võõrsõna „resigneeruma“), oma saatusele alistuma: „ta noobus oma õnnetumale seisukorrale; lõppeks ei jäänd talle muud yle kui noobuda kannatama seda häbematu kohtlemist.“ — Sellest on näha, et nagu „noobuma“ kõlalisel sarnane sõnale „loobuma“, nii on ta sellega ka tähenduslikult sugulane, ainult selle vahega, et „loobuma“ tähendab ära ytelda, taganeda millestki hääst, aga „noobuma“, vastupidi, millegi halva juure jääda ja sellega leppida. Nii võib moodustada lause: „tal tuli loobuda õnnest ja noobuda oma õnnetusele (või õnnetusega); — ta loobus peole minemast ja noobus yksi koju jääma“. Sellest ka nimisõna „noobumus“ (resignatsioon). **Joh. Aavik.**

Välkküsimus: minu õilsaim soov.

Soomlastel on üks muinasjutt „Vanaeit ja õnnikäpp“. See lugu jutustab, kuidas üks vaene vanaeit metsas käies sai healt vaimult kingitiseks jänesekäpa, mille abil võis teostada kaks suurimat sovi. Vanaeit, üllatatud sellest kingitisest, ei uskunud alul jänesekäpa võimesse, samuti kui tal ei tulnud kuidagi meele, mida õieti sovida. Nii siis tahtis ta esimese soovina proovida jänesekäpa imevõimu ja ütles: „Mingu mu onnikeses kõik vastupidi!“ Ja kohe oli majapõrand ülalpool, lagi allpool, pingid, lauad, keedukoht ja kõik puha, mis oli enne ülespidi, oli nüüd allapidi. Ehmunud eidel oli tagavaraks veel teine soov, kuid mõnetihelise kaalutlemise järele ei osanud ta muud

soovida, kui et maja ja kõik, mis selles leidis, saaks endise asendi. Nii sündiski, ja eit jätkas edasi oma viletsat elu.

Nagu selle soome eidega nii on küll lugu vist igaihega. Inimesel on palju soove, aga kui korraga talt küsida, mis on ta suurim ning õilsaim soov, siis on ta korraga nagu pea peale kukkunud ja ei oska kuidagi otsusele jõuda, eriti kui aeg vastamiseks on piiratud. Teisest küljest asja vaadates võiks järeldada, et inimesel polegi suurimat soovi; on küll hulk pisemaid, mille hulgast ta ei oska eritella suurimat. Vahest võiks koguni järeldada, et inimene ise ei usu oma suurima

õnne täidumisesse ja seepärast häbeneb seda avaldada.

Nende ridade kirjutaja tegi ühe välk-katse õpilastega (koht, aeg ja õpilaste koosseis jäägu nimetamata, kuna vastusedki olid anonüümsed), esitades vastamiseks küsimuse:

mis on minu õilsaim soov?

Vastusteandmiseks oli määratud kolm minutit, millest täiesti jätkuski. Vastused anti kirjalikult — enne kätteantud sedeleile. Pidi märgitama sedeleile ainult üks soov, kuid mõned on kirjutanud siiski paar soovi. Nende viimaste kohta on allpooltoodud arutluses võetud selline seisukoht, et kumbki soov vastab ainult poolele soovile, mis kokku teevad ühe terve soovi. Vastused andsid kõik koosviibivad 44 õpilast. Küsimuse andjal oli põhjust arvata, et küsimus ei anna tähelepanuväärseid resultaate, ja sellistena osutusidki tagajärjed. Põhjuste esitamine viiks siin arutluse pikale, kuid jaoti on kindlasti mängus need asjaolud, mida olen puudutanud selle kirjutise sissejuhatuses.

Ei ole ometi huvituseta jälgida neidki soove, mis kirjutati sedeleile vastusteks esitatud küsimusele. Teeme tõsise näo ja arutleme neid vastuseid kui tõelikke fakte, kuigi lõppeks jõuame otsusele, et siin on vaid „nali naljaks“, millele palju rajada ei saa. Seejuures ei pääse mööda vastuste grupeerimisest, et saada neist paremat ülevaadet.

Esikohale paigutame

soovid, mis ei ütle midagi.

Neid on arvult 11 ja jagunevad veel kahte alaliiki. Esimeseks alaliigiks oleks soov lihtsalt

õnnelikuks saada (arvult 8).

Nii oleksid vastused ses alaliigis küsimusele: mis on minu õilsaim soov? järgmised: „Minu soov oleks, et ma alati oleksin õnnelik ja et ei oleks mingisuguseid muresid.“ — „Jääda õnnelikuks.“ — „Et elus õnnelik olla.“ — „Et ma õnnelik oleksin.“ — „Õnnelikku elu.“ — „Soovin õnnelikuks saada.“ — „Mu soov on, et oleksin elus õnnelik.“ — „Soovin olla alati terve ja õnnelik.“ — „Et mu elu oleks õnnelik, ja kui ma suren, et siis ei tuleks mul kuigipalju kannatada, vaid et ma sureksin kannatamata.“ (Viimastes on kaks soovi ja kumbki õnnelik arvestatakse vaid poole soovina.)

Teine alaliik selles soovide-rühmas oleks **kõigi soovide täidumine** (arvult 3).

Soovid: „Et kõik soovid läheksid täide.“ — „Ma soovin, et kõik mu soovid täiduksid.“ — „Et mu elu kõigipidi hästi läheks.“

Nagu öeldud, ei ütle need soovid midagi, kuid ütlevad ühtlasi kõik; soovija kas ei oska soovida midagi või paigutab kavalalt oma soovisse kõik oma soovid. Soome jänesekä-

paga naine oleks igatahes hästi soovinud, kui ta nii oleks soovinud.

Kuulsusesoove

on vaid 1½. Üks ütleb: „Soovin, et saaksin kuulsaks inimeseks maailmas,“ teine: „Soovin saada toreda maja ja omada palju kuulsust.“

Tervisesoove

on 2½: „Minu kõige õilsam soov on tervis. Kui on tervis, saab kõik.“ — „Minu õilsaim soov on tervis.“ — „Soovin olla alati terve ja õnnelik.“

Ei jää mainimata ka

karskus,

kui terviseiga kaasaskäiv õilis nähtus. Kahjuks võtab selle soovi endale vaid üks, üteldes: „Soovin, et kaoks alkohol ja valitseks karskus täies ulatuses meie seas.“

Muusika

kui kunst võib üht kuulsuse otstarbel: „Soovin muusika alal kuulsaks saada.“ Teine jagab pooleks oma soovi

kunsti ja spordi

vahel, lausudes (otstarve — kuulsus): „Tahan saada kuulsaks spordi või mingi kunsti alal. Tahan saada ainult kuulsaks.“

Üht soovijat on võlunud ilmingimata

kino,

nagu võib lugeda sõnasõnalt: „Minu õilsam soov on saada kinotäheks.“

Niisamasuguse moesoleva seiklusala sfääridesse tahavad sõuda kaks noort inimest; niimelt on neil soov saada

lendureiks.

Üks ütleb: „Soovin saada kuulsaks lenduriks.“ Teine lisab juure otstarbega: „Soovin saada lenduriks, siis võin lennata igale poole, näha palju maid ja rahvaid.“

Maade ja rahvaste järele käib veel teistegi soove. Neli plikat unistavad

reisimisest.

Nii loeme nende soovideleilt: „Tahan reisida kaugeile lõunamaile.“ — „Et saaksin reisida terve maailma läbi.“ — „Ma soovin maailmas ringi rännata.“ — „Tahan rännata Havai saartele ja ka Tšiilisse, kus on kuldsed apelsinid ja hurmavad roosid.“

Õpingud

ei anna rahu viiele (on ime, et ainult viiele!). Nende meel-mõte käib järgmiste ihalduste ümber: „Õilsaim soov on, et saaksin õppida elu-aeg.“ — „Tahaksin saada targimaks kogu maailmas.“ — „Tahan kevadeks kõiki häid saada.“ — „Oh, kui ma cum laude'ks saaksin!“ — „Tahaksin sel ja järgnevatel aastatel aasta-aastalt klassid lõpetada, muidu ei saa ma enam koolis käia. Palun, et mu soov täide läheks!“

Paaril noorel liiguvad peas (kui kahju sel-
lest ka on!)

surmamõtted.

Üks ütleb lühidalt ja avameelselt: „Soovin surra,“ teine soovib, et ta elu oleks õnnelik, ja edasi: „kui ma suren, et siis ei tuleks mul kuigi-
palju kannatada, vaid et ma sureksin kannata-
mata.“

Ei tea, kas üks teeb paha nalja või on see tema tõsine soov, kuid ta ei soovi rohkem ega vähem, kui

„et kõik opetajad oleksid pimedad ja kurdid.“

Mõnede soovid on õige lühiulatuselised ja kitsapiirilised. Nii soovib üks,

„et laupäev hästi mööduks“

(saladus seisab selles, et küsimus esitati lau-
päeval). Teine soovib, „et E. Vabariigi
aastapäevaks

koju saaks.“

Ei taha uskuda, et need kaks viimast olek-
sid just suurimad soovid.

Jääksid veel järele puht majandusli-
kud ning reaalsed soovid, mis
kahtlemata on kirjutatud nende poolt, kes vaa-
tavad elule kainemalt.

Viit õpilast huvitab

talumajapidamine,

sest nende soovideleilt loeme: „Mina soovin,
et mul oleks ilus kodu, kollane maja halli ka-
tusega, hulk lambaid, lehma ja hobuseid.“ —
„Õilsaim soov oleks omada vanemalt kena
talukohta.“ — „Et ma saaksin ilusa talu
maale.“ — „Soovin maale talu ilusa männi-
metsa ääre.“ — „Minu õilsaim soov on saada
taluperanaiseks jõukasse talu.“

Lähedane neile on ka ühe soov „saada
endale

tore maja

ja omada palju kuulsust.“ (Noh, see viimane
lause osa oleks võinud ka ära jääda, sest nüüd
saab ta minu arvestuse järele ainult pool
maja ja pool kuulsust.)

Ühe maiste asjade soovijal pole suuremat
soovi, kui see, „et ma saaksin

ilu-uisud.“

Järelkult on ta kirklik sportlane ja annab
spordialale ühe punkti juure, sest mis ta muud
ikka teeb nende ilu-uiskudega, kui spordib.

Raske kriisi- ja teenistusepuuduse-aeg on
kutsunud esile ühes tõsise soovi eelseisva
koha

asjus, kui ta lausub: „Soovin, et mul avaneksid
võimalused igal pool kohta saada, et sellega
end elatada.“

Ja lõppeks mõlgub ainult ühel mõttes ees-
kujulik ja õnnelik

perekonnaelu,

nagu võib järeldada ta soovist: „Õilsaim soov:
hea abikaasa.“ Jääb vaid tumedaks, kas ta ise
soovib saada heaks abikaasaks või soovib, et
ta tulevane oleks hea abikaasa. Kuid olgu
soov mõeldud kuidas tahes, vastu ei võiks
soovija mitte olla, kui mõlemad on head.

Niimoodi siis nende 44 noore inimese „õil-
saimad“ soovid. Oleks ju päris armas, kui
need täiduksid, välja arvatud paar-kolm, mille
täidumist küll ei sooviks näha ega läbi elada.

Aga jälle see soome vanaeit oma jänese-
käpaga. Usun, et ta polnud sugugi õnnetum
pärist jänesekäpalugu kui enne seda, olles va-
hepeal veendunud, et kui puudub usk imedesse
ja oskus eritella muude soovide hulgast suuri-
mat soovi, siis on inimene õnnelik ka oma
vähemate soovide täidumisel. Nii on lugu
kahtlemata praegugi. Kui on aga tõesti usk
oma õilsaimasse soovisse, siis täidub see kind-
lasti jänesekäpatagi.

Ali-quis.

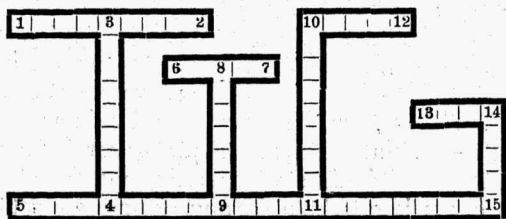
„T. T. G.“ lugejaile.

Mõnedele paistab ehk võõristavana, miks
ilmus „T. T. G.“ jaanuari- ja veebruarikuus ai-
nult kord. Tingitud oli see nähtus jaanuaris
sellepärast, et kuu ise oli õppetööl poolik, pea-
legi tahtsid abituriendid suuremat ja kopsaka-
mat numbrit välja anda. Käesolevgi kuu on
nii-öelda pooleldi poolik. Teiseks teeb lehe tali-
tusele käesoleval aastal tõsist muret lehe majan-
duslik seisukord, sest tellijate arv on eelmistest
aastatest märksa väiksem. Iga lehele tuleb
ikka talitusel juure maksa. Seega hoiti kokku
käesoleval kuul ühe numbri juuremaks. Märtsis
ilmub „T. T. G.“ kaks korda, s. o. 15. märtsiks
ja kuu lõpuks. Aprillis tuleb koolivaheaja tõttu
üks number ja mais arvatavasti paar numbrit.

Austavalt

„T. T. G.“ toimetus.

Hindmõistatis nr. 4.

1—2. Riidevalmistamise abinõu (ainsuses).

- 3—4. Ühe trooniltkukatatud monarhi nimi.
5—15. Esimene misjonär maailmas.
6—7. Prantsuse riigimees.
8—9. Päähaigus.
10—11. Gailit'i teose tegelasi (pisut ortograafil. lü-
hendatud).
10—12. Mõõdunud aastal hukkunud saksa meri-
kooli õppelaeva nimi.
13—14. Roomaja loom.
14—15. Skandinaavia helilooja.
Õige mõistataja saab loosiga 10. märtsil F. Herczeg'i
romani „Kuldviivul“.